

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 08.03.2000
KOM(2000) 133endelig

1998/0099 (COD)

UDTALELSE FRA KOMMISSIONEN

**i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, litra c),
om Europa-Parlamentets ændringerne til Rådets fælles holdning til
forslag til**

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner**

**OM ÆNDRING AF KOMMISSIONENS FORSLAG
i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2**

BEGRUNDELSE

I henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, litra c), skal Kommissionen afgive udtalelse om de ændringsforslag, der er foreslået af Europa-Parlamentet ved andenbehandlingen.

Kommissionen fremlægger derfor her sine bemærkninger til de 25 ændringsforslag, der er blevet foreslået af Europa-Parlamentet. I overensstemmelse med stk. 2 i artikel 250 fremlægger Kommissionen samtidig et ændret forslag med indarbejdelse af de 23 ændringsforslag, som fuldt ud eller delvist er blevet accepteret af Kommissionen.

1. BAGGRUND

Dato for fremsendelse af forslaget til Europa-Parlamentet og Rådet: 23. april 1998

Dato for udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg: 10. september 1998

Dato for Europa-Parlamentets udtalelse efter førstebehandlingen: 17. september 1998

Dato for fremsendelse af det ændrede forslag: 30. oktober 1998

Dato for vedtagelse af den fælles holdning: 29. juli 1999

Dato for Europa-Parlamentets udtalelse efter andenbehandlingen: 16. december 1999.

2. FORMÅLET MED KOMMISSIONENS FORSLAG

Forsinkede betalinger har alvorlige konsekvenser for alle europæiske virksomheder, fordi deres likviditet, rentabilitet og konkurrenceevne undermineres. Det er blevet anslået, at ét ud af fire tilfælde af insolvens skyldes, at der betales for sent.

Forsinkede betalinger har også en negativ indflydelse på den måde, som det indre marked fungerer på. Det er blevet angivet, at mere end 20% af de europæiske virksomheder ville eksportere mere, hvis de kunne opnå kortere betalingsfrister fra deres udenlandske kunder.

Kommissionens forslag til direktiv indeholder en pakke af foranstaltninger til bekæmpelse af betalingsforsinkelser i handelstransaktioner i Det Europæiske Fællesskab. Det er hensigten, at direktivet skal omfatte forinket betaling i transaktioner mellem alle former for virksomheder, herunder også denne offentlige sektor. Det skaber de juridiske rammer, der skal få skyldnerne til at afholde sig fra at betale for sent eller påtvinge deres samarbejdspartnere urimeligt lange betalingsfrister. Desuden gør det procedurerne for inddrivelse af gæld hurtigere og mere effektive.

3. KOMMISSIONENS BEMÆRKNINGER TIL EUROPA-PARLAMENTETS ÆNDRINGSFORSLAG

3.1. Generelle bemærkninger

I Rådets fælles holdning af juli 1999 blev de seks operationelle artikler i Kommissionens forslag skåret ned til to. I sine bemærkninger til Rådets fælles holdning¹ gav Kommissionen udtryk for, at den gerne havde set en mere ambitiøs indfaldsvinkel til spørgsmålene omkring forsinket betaling. Europa-Parlamentet deler dette synspunkt og har igen indføjet tre af de fire artikler, som Rådet fjernede.

3.2. De foreslåede ændringer

3.2.1. Ændringsforslag accepteret af Kommissionen og indføjet i den konsoliderede tekst, der præsenteres nedenfor

Kommissionen kan acceptere de fleste af de foreslåede ændringer, idet de genindfører en væsentlig del af Kommissionens oprindelige forslag og afhjælper mangler i den fælles holdning (ændringsforslag 1, 3 til 17, 19, 21, 22, 24 og 26).

Parlamentet kræver med rette, at rentesatsen hæves med to procent (ændring 16, artikel 3, stk. 1, litra d)). De små og mellemstore virksomheder (SMV'er) afkræves en høj rente af bankerne (mellem 15 og 20%), når de bliver nødt til at foretage overtræk, fordi deres kunder betaler for sent. Den rentesats, der var blevet fastsat af Rådet, var ikke en tilstrækkelig kompensation herfor.

Europa-Parlamentets ændring vedrørende kompensation (ændring 17, artikel 3, stk. 1, litra e)) er berettiget. Der kan især være mange omkostninger forbundet med at inddrive små udeståender, og de renter, der påløber sådanne små beløb, vil som oftest være utilstrækkelige til at dække omkostningerne til inddrivelse. Skyldneren bør derfor være forpligtet til at kompensere kreditor for tab, der skyldes forsinket betaling.

Den foreslåede stramning af bestemmelserne om urimelige vilkår (ændring 19, artikel 3, stk. 3 til 6) gør disse bestemmelser mere anvendelige. Den sikrer, at der findes retsmidler i lighed med dem, der er omhandlet i artikel 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler². Resultatet vil være en bedre beskyttelse af kreditorer mod købere i en stærk position, der prøver at påtvinge dem lange aftalemæssige betalingsfrister.

Der er et par ændringsforslag, som Kommissionen i princippet accepterer, men foretrækker at omformulere (ændring 20 og 25).

Kommissionen hilser ikke mindst genindføjjelsen af et regelsæt om anerkendelse af ejendomsforbehold på EU-plan velkommen (ændring 20, artikel 4). Den mener imidlertid ikke, at artikel 4 skal begrænses til særlige varegrupper. Desuden vil Kommissionen gerne reducere antallet af beretninger, som den skal udarbejde (ændring 25, artikel 8, stk. 5).

1 SEK(1999)1398 endelig.

2 EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

3.2.2. *Ændringsforslag, som Kommissionen ikke kan acceptere*

Der er to ændringsforslag, som Kommissionen ikke kan acceptere (ændring 2 og 23).

Det gælder især en ny betragtning om letfordærlige fødevarer, som er udtryk for en sektor-opdelt indfaldsvinkel, som bør undgås (ændring 2).

Desuden kan Kommissionen ikke støtte forslaget om at ændre inddrivelsesprocedurens varighed fra 90 til 60 dage (ændring 23, artikel 7). Selv om Kommissionen selv havde foreslået 60 dage, bør man huske på, at den periode, som skyldneren skulle bruge til at bestride gælden, i Kommissionens oprindelige forslag ikke indgik i denne frist. Denne periode **indgår** nu i perioden på 90 dage. Mens en nedsættelse til 60 dage kan forekomme for ambitiøs, kunne Kommissionen forestille sig et kompromis på mellem de 60 og de 90 dage.

4. KONKLUSIONER

Kommissionen forventer, at direktivet vil indebære betydelige fordele for virksomhederne, især SMV'erne. En reduktion af antallet af forsinkede betalinger vil forbedre virksomhedernes likviditet. Den vil også reducere deres finansieringsomkostninger og den tunge administrative byrde i forbindelse med gældsinddrivelse.

Endelig vil direktivet have en positiv virkning på beskæftigelsen ved at skabe større økonomisk stabilitet i virksomhederne og reducere antallet af arbejdspladser, der går tabt i Europa som følge af insolvens.

Ændret forslag til

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen³,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁴,

i overensstemmelse med fremgangsmåden i traktatens artikel 251⁵, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Europa-Parlamentets beslutning om det integrerede program til fordel for små og mellemstore virksomheder (SMV) og håndværksfagene⁶ blev det understreget, at Kommissionen burde fremsætte forslag vedrørende problemerne i forbindelse med betalingsforsinkelser.
- (2) Den 12. maj 1995 vedtog Kommissionen en henstilling om betalingsfrister i handelsforhold⁷.
- (3) I Europa-Parlamentets beslutning om Kommissionens henstilling om betalingsfrister i handelsforhold⁸ blev Kommissionen anmodet om at overveje at ændre henstillingen til et forslag til rådsdirektiv og fremsætte dette hurtigst muligt.
- (4) Den 29. maj 1997 vedtog Det Økonomiske og Sociale Udvalg en udtalelse om Kommissionens grønbog "Offentlige indkøb i EU: overvejelser for fremtiden"⁹, hvori det foreslår, at der indføres maksimale betalingsfrister og morarenter for de offentlige myndigheder ved overskridelse af betalingsfrister.
- (5) Den 4. juni 1997 offentliggjorde Kommissionen en handlingsplan for det indre marked, hvori det understreges, at betalingsforsinkelser udgør en stadig større hindring for et velfungerende indre marked.

3 EFT C 168 af 3.6.1998, s. 13 og EFT C 374 af 3.12.1998, s. 4.

4 EFT C 407 af 28.12.1998, s. 50.

5 Europa-Parlamentet udtalelse af 17. september 1998 (EFT C 313 af 12.10.1998, s. 142), Rådets fælles holdning af 29. juli 1999 (EFT C 284 af 6.10.1999, s. 1) og Europa-Parlamentets holdning af 16. december 1999.

6 EFT C 323 af 21.11.1994, s. 19.

7 EFT L 127 af 10.6.1995, s. 19.

8 EFT C 211 af 22.7.1996, s. 43.

9 EFT C 287 af 22.9.1997, s. 92.

- (6) Den 17. juli 1997 offentliggjorde Kommissionen en rapport om betalingsforsinkelser i handelsforhold¹⁰; rapporten sammenfatter resultaterne af en evaluering af virkningerne af Kommissionens henstilling af 12. maj 1995.
- (7) Virksomhederne, især de små og mellemstore, pålægges store administrative og finansielle byrder som følge af uforholdsmæssigt lange betalingsfrister og for sen betaling; disse problemer er også en vigtig årsag til insolvens, der kan føre til virksomhedslukning og tab af mange arbejdspladser.
- (8) I visse medlemsstater afviger de aftalemæssige betalingsfrister betydeligt fra fællesskabsgennemsnittet.
- (9) Forskellene mellem betalingsregler og -praksis i medlemsstaterne udgør en hindring for et velfungerende indre marked.
- (10) Dette resulterer i en betydelig begrænsning af handelstransaktioner mellem medlemsstaterne; dette er i strid med traktatens artikel 14, idet virksomheder bør være i stand til at drive handel inden for hele det indre marked, uden at transaktioner på tværs af grænserne indebærer større risici end salg på hjemmemarkedet; det fører til konkurrenceforvridning, hvis der gælder væsentlig forskellige regler for henholdsvis transaktioner på hjemmemarkedet og transaktioner på tværs af grænserne.
- (11) De seneste statistikker viser, at der, i bedste fald, i mange medlemsstater ikke er sket en forbedring med hensyn til forsinket betaling siden vedtagelsen af henstillingen af 12. maj 1995.
- (12) Det tilsigtede mål, bekæmpelse af forsinket betaling inden for det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne hver for sig; det kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan; nærværende direktiv går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå de tilsigtede mål; dette direktiv opfylder derfor i sin helhed de krav, der følger af subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 5.
- (13) Dette direktiv er begrænset til betalinger, der sker som vederlag for handelstransaktioner, og regulerer ikke transaktioner med forbrugere, renter i forbindelse med andre betalinger, f.eks. betalinger i henhold til lovgivningen om checks og vekslere, eller betalinger som kompensation for skade.
- (14) Det forhold, at liberale erhverv er omfattet af dette direktiv, betyder ikke, at medlemsstaterne skal behandle dem som virksomheder eller handelsforetagender på andre områder end dem, der er omfattet af dette direktiv.
- (15) Dette direktiv definerer udelukkende udtrykket "tvangsfuldbyrdesgrundlag", men vedrører ikke de forskellige procedurer for tvangsfuldbyrdelse af et sådant grundlag og fastsætter ikke, på hvilke betingelser tvangsfuldbyrdelse af et sådant grundlag kan standses eller suspenderes.

10 EFT C 216 af 17.7.1997, s. 10.

- (16) Forsinket betaling udgør et kontraktbrud, som er blevet finansielt tiltrækkende for skyldnere i de fleste medlemsstater som følge af lave morarenter og/eller langsomme inddrivelsesprocedurer; en afgørende ændring er nødvendig for at vende denne tendens og sikre, at konsekvenserne af forsinket betaling bliver af en sådan art, at de både er et incitament til ikke at betale for sent og samtidig yder kreditorer kompensation for påløbne omkostninger.
- (17) Der kan forekomme visse kategorier af kontrakter, hvor en længere betalingsperiode i forbindelse med en begrænsning af aftalefriheden eller en højere rente kan være berettiget.
- (18) Problemerne som følge af lange aftalemæssige betalingsfrister må behandles i dette direktiv.
- (19) Direktivet bør forebygge misbrug af aftalefriheden til skade for kreditor; direktivet griber ikke ind i nationale bestemmelser om kontraktsindgåelse eller om gyldigheden af kontraktbestemmelser, der er urimelige for skyldneren.
- (20) Klausuler om ejendomsforbehold med det formål at fremskynde betaling finder i øjeblikket begrænset anvendelse som følge af forskelle i national ret; det må sikres, at kreditorer kan gøre et ejendomsforbehold gældende overalt i Fællesskabet med én enkelt klausul, der er anerkendt af alle medlemsstater, således at uforholdsmæssigt lange betalingsfrister og forsinket betaling ikke skaber forvridninger for handelstransaktioner i det indre marked.
- (21) De offentlige myndigheder foretager et stort antal betalinger til virksomheder; en stram betalingsdisciplin fra deres side vil have en fordelagtig afsmittende virkning på økonomien som helhed; i forbindelse med kontrakter med det offentlige udskyder hovedentreprenøren ofte betalingen til sine leverandører og underentreprenører og fastsætter ofte uforholdsmæssigt lange betalingsfrister, hvilket medfører alvorlige ulemper for mange virksomheder, især små og mellemstore virksomheder; for så vidt angår betalinger fra Kommissionen er det allerede besluttet at give visse kreditorer ret til morarenter ved forsinket betaling;
- (22) Begrebet "ordregivende myndigheder" bør svare til den i direktiv 92/50/EØF¹¹ og direktiv 93/37/EØF¹² fastsatte definition, og bør, for så vidt angår nærværende direktiv, også omfatte begrebet "ordregiver" som defineret i direktiv 93/38/EØF¹³.
- (23) Konsekvenserne af forsinket betaling vil kun have præventiv virkning, hvis de ledsages af hurtige og effektive retsprocedurer, der kun medfører små omkostninger for kreditor; i overensstemmelse med forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 12 bør disse procedurer være tilgængelige for alle kreditorer, der er etableret i Fællesskabet.
- (24) Ifølge dette direktivs artikel 7 skal inddrivelsesproceduren for ubestridte krav afsluttes hurtigt i overensstemmelse med national lovgivning,

11 EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

12 EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

13 EFT L 199 af 9.8.1993, s. 84.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv finder anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1. "Handelstransaktioner", forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod vederlag; ved "virksomhed" forstås enhver enhed, der handler som led i selvstændig økonomisk eller erhvervmæssig aktivitet, uanset om den kun udøves af en enkelt person
2. "forsinket betaling", overskridelse af den aftalemæssige eller lovbestemte betalingsfrist
3. "den rentesats, der anvendes af Den Europæiske Centralbank i forbindelse med dens væsentligste refinansieringstransaktioner", den rentesats, der anvendes ved transaktioner af denne art i forbindelse med licitationer til fast rente; hvis en væsentlig refinansieringstransaktion gennemføres efter en licitationsprocedure med variabel rente, er denne rentesats den marginale rentesats, der er resultatet af den pågældende licitation; dette gælder for auktioner til både fast og variabel rente
4. "ejendomsforbehold", en aftale, for hvilken der ikke er fastsat formkrav om, at sælger bevarer ejendomsretten til de pågældende varer, indtil fuld betaling af prisen har fundet sted; begrebet "sælger" omfatter også leverandøren af varer, der skal produceres eller forarbejdes
5. "ordregivende myndigheder" svarer til definitionen i direktiv 92/50/EØF og 93/37/EØF og omfatter også "ordregiver" som defineret i direktiv 93/38/EØF
6. "offentlige indkøbskontrakter", gensidigt bebyrdende kontrakter indgået skriftligt mellem en ordregivende myndighed som defineret i stk. 5 og en virksomhed, der ikke er en ordregivende myndighed
7. "tvangsfuldbyrdesgrundlag", alle former for afgørelser, domme eller betalingspålæg fra en domstol eller anden kompetent myndighed, uanset om de vedrører omgående betaling eller betaling i rater, som sætter kreditor i stand til at inddrive sit krav på skyldneren ved tvangsfuldbyrdelse; de omfatter afgørelser, domme eller betalingspålæg, som kan fuldbyrdes på et foreløbigt grundlag, selv om skyldneren appellerer dem.

Artikel 3

Morarenter i tilfælde af forsinket betaling

1. Medlemsstaterne sikrer følgende:
 - a) Morarenter som omhandlet i litra d) betales fra dagen efter sidste rettidige betalingsdag eller efter udløbet af betalingsfristen som fastsat i aftalen
 - b) hvis der ikke er aftalt en sidste rettidig betalingsdag eller betalingsfrist, skal der automatisk betales morarenter, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse:
 - i) fra 21 dage efter skyldnerens modtagelse af en faktura, eller en tilsvarende betalingsanmodning, eller
 - ii) fra 21 dage efter den dato, hvor varerne eller tjenesteydelserne er modtaget, hvis det er usikkert, på hvilken dato fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning er modtaget, eller
 - iii) fra 21 dage efter at varerne eller tjenesteydelserne er modtaget, hvis skyldneren modtager fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning tidligere end varerne eller tjenesteydelserne, eller
 - iv) fra 21 dage efter datoen for godkendelse eller kontrol, hvis lovgivningen eller aftalen indeholder krav om en godkendelses- eller kontrolprocedure, hvorved varernes eller tjenesteydelsens overensstemmelse med aftalen skal konstateres, og skyldneren modtager fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning inden eller på den dato, hvor denne godkendelse eller kontrol finder sted.
 - c) kreditor er berettiget til morarenter ved forsinket betaling, forudsat at
 - i) han har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og
 - ii) han ikke har modtaget det skyldige beløb rettidigt, medmindre skyldneren ikke er ansvarlig for forsinkelsen.
 - d) rentesatsen for morarenter (den "lovbestemte sats"), som skyldneren skal betale, svarer til summen af den rentesats, Den Europæiske Centralbank har anvendt i forbindelse med dens seneste væsentlige refinansieringsaktion inden den første kalenderdag det pågældende halvår ("referencesatsen"), plus mindst 8 procentpoint ("margenen"), medmindre andet er fastsat i aftalen. For så vidt angår en medlemsstat, der ikke deltager i tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union, er referencesatsen den tilsvarende sats fastsat af medlemsstatens centralbank. Også her fastsættes referencesatsen på det niveau, der var gældende på første kalenderdag det pågældende halvår, med virkning for de følgende seks måneder.
 - e) kreditor er ud over retten til morarenter berettiget til at kræve kompensation af skyldneren for tab, der skyldes sidstnævntes forsinkede betaling, herunder for følgende:

- i) omkostningerne ved kreditors banklån eller overtræk, i den udstrækning disse ikke kompenseres fuldt ud af morarenterne
- ii) de administrative omkostninger i kreditors virksomhed i forbindelse med inddrivelse
- iii) omkostningerne ved inddrivelse gennem inkassofirma og
- iv) omkostningerne ved inddrivelse gennem en retssag.

Medlemsstaterne kan sikre, at de omkostninger, som kan kræves dækket i henhold til ovenstående nr. ii), iii) og iv), står i et rimeligt forhold til det skyldige beløb.

2. For bestemte kategorier af aftaler, som defineres i den nationale lovgivning, kan medlemsstaterne fastsætte fristen, efter hvilken der skal betales morarenter, til højst 60 dage, hvis de sikrer, at aftalens parter ikke aftaler en længere frist, eller hvis de fastsætter en ufravigelig rentesats, der er væsentligt højere end den lovbestemte sats.
3. Medlemsstaterne sikrer, at aftaler vedrørende betalingsdagen eller følgerne af forsinket betaling, der ikke er i overensstemmelse med stk. 1, litra b) til d), og stk. 2, enten ikke er bindende eller giver grundlag for krav om skadeserstatning, hvis aftalen, når alle sagens omstændigheder, herunder god handelspraksis og produktets art, tages i betragtning, er klart urimelig over for kreditor. Ved afgørelsen af, om en aftale er klart urimelig over for kreditor, tages der hensyn til, om skyldneren har en objektiv grund til at fravige bestemmelserne i stk. 1, litra b) til d), og stk. 2, eller om aftalen hovedsagelig har til formål at skaffe skyldneren yderligere likviditet på kreditors bekostning. Hvis en sådan aftale fastslås at være klart urimelig, finder de lovbestemte vilkår anvendelse, medmindre de nationale domstole fastsætter andre og rimelige betingelser.
4. Medlemsstaterne sikrer, at der i kreditorernes og konkurrenternes interesse findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af klart urimelige kontraktvilkår i den i stk. 3 omhandlede betydning til ophør.
5. De i stk. 4 nævnte midler skal omfatte bestemmelser om, at personer eller organisationer, der repræsenterer små og mellemstore virksomheder, som defineret i Kommissionens henstilling 96/280/EF¹⁴, i henhold til den pågældende medlemsstats ret kan indbringe en sag for domstolene eller for de kompetente administrative myndigheder, for at disse kan afgøre, om kontraktvilkår, der er udarbejdet til generel anvendelse, er klart urimelige i den i stk. 3 omhandlede betydning, og anvende egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af sådanne kontraktvilkår til ophør.
6. Sager som omhandlet i stk. 5 kan under overholdelse af den nationale lovgivning anlægges enkeltvis eller samlet mod flere købere fra samme erhvervssektor eller deres sammenslutninger, der anvender eller opfordrer til anvendelse af de samme generelle kontraktvilkår eller lignende vilkår.

14 EFT L 107 af 30.4.1996, s. 4.

Artikel 4

Ejendomsforhold

1. Medlemsstaterne sikrer, at sælger bibeholder ejendomsretten, hvis der indgår et ejendomsforbehold i aftalen. Ud over i en individuel kontrakt anses en sådan klausul om ejendomsforbehold for at være gyldig, såfremt den indgår i sælgers standardkontrakt og køber ikke har gjort indsigelser herimod. Der må ikke stilles yderligere formkrav.
2. Medlemsstaterne anerkender gyldigheden af de i bilaget anførte klausuler og af andre klausuler med tilsvarende virkning.
3. Hvis betalingsfristen er overskredet, uden at køber har foretaget betaling, kan sælger kræve, at de pågældende varer returneres til ham. Medlemsstaterne drager omsorg for, at et ejendomsforbehold kan gøres gældende over for tredjemand, også i tilfælde af skyldnerens konkurs eller anden procedure af tilsvarende art, som er anerkendt i medlemsstaternes lovgivninger. Senest når varerne er i købers besiddelse, overgår ansvaret for eventuel beskadigelse eller tab heraf til denne.
4. Medlemsstaterne kan indføre bestemmelser vedrørende udbetalinger allerede foretaget af skyldneren. De kan begrænse eller udelukke, at ejendomsforbeholdet gøres gældende i følgende tilfælde:
 - a) når tredjemand har erhvervet varerne i god tro, og
 - b) når de pågældende varer er blevet indarbejdet i eller blandet med andre varer, medmindre denne proces kan omgøres, uden at de andre varer lider større skade derved.

Artikel 5

Gennemsigtighed i forbindelse med offentlige indkøbskontrakter

Medlemsstaterne sikrer, at udbudsbetingelser og offentlige indkøbskontrakter indeholder nøjagtige oplysninger om de betalingsperioder og frister, der anvendes af de ordregivende myndigheder, også i de tilfælde, hvor disse frister er fastsat i henhold til generelle lovbestemte udbudsbetingelser. Der skal især fastsættes frister for afslutning af de administrative formaliteter, der skal opfyldes før betaling, f.eks. afleveringsforretninger i forbindelse med offentlige bygge- og anlægsarbejder. Et tilsvarende krav om gennemsigtighed gælder i forholdet mellem en hoved- og en underentreprenør, som udfører offentlige bygge- og anlægsarbejder.

Artikel 6

Hurtig betaling, betalingsfrist og automatisk påløb af renter

Medlemsstaterne sikrer følgende:

1. Fristen for ordregivende myndigheders betaling af kontraktmæssig gæld, jf. artikel 3, stk. 1, litra a) til c), må ikke overstige 45 kalenderdage, undtagen for kontrakter, hvis værdi er på mere end 100 000 EUR, hvor fristen er 60 kalenderdage; disse

maksimalle betalingsfrister kan ikke forlænges ved kontrakten; i en offentlig kontrakt giver hovedentreprenøren underentreprenørerne og underleverandørerne mindst lige så fordelagtige vilkår som dem, hovedentreprenøren har fået af de ordregivende myndigheder; for at sikre underleverandørerne og underentreprenørerne disse vilkår skal hovedentreprenøren over for dem stille sikkerhed for betalingen af alle skyldige beløb. 60 kalenderdage fra den dato, hvor leverandøren eller underentreprenøren har forelagt deres faktura for hovedentreprenøren, kan sikkerheden gøres gældende. De samme vilkår gælder i forholdet mellem hovedentreprenøren og den ordregivende myndighed

2. kreditor er berettiget til morarenter fra den ordregivende myndighed for ethvert udestående beløb, når betalingsfristen er overskredet; morarenterne beregnes i henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), og betales automatisk af den ordregivende myndighed, uden påkrav
3. den ordregivende myndighed ikke kan anmode om eller kræve, at kreditor giver afkald på sine rettigheder i henhold til denne artikel, ligesom kreditor ikke kan anmode om eller kræve, at hans underleverandører eller underentreprenører giver afkald på disse rettigheder.

Artikel 7

Inddrivelsesprocedurer for ubestridte krav

1. Medlemsstaterne sikrer, at der normalt inden 90 kalenderdage efter indgivelse af stævning eller anmodning fra kreditor til retten eller en anden kompetent myndighed uanset beløbets størrelse kan opnås et tvangsfuldbyrdesgrundlag, så længe gælden eller aspekter af proceduren ikke bestrides. Denne forpligtelse skal opfyldes af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive nationale love og administrative bestemmelser.
2. Efter de respektive nationale love og administrative bestemmelser skal samme betingelser gælde for alle kreditorer, der er etableret i Fællesskabet.
3. Der skal i den i stk. 1 omhandlede frist på 90 kalenderdage ikke medregnes følgende tidsrum:
 - a) den tid, der medgår til forkyndelse
 - b) alle forsinkelser, som kreditor er skyld i, som f.eks. den tid, der kræves til at berigtige anmodninger.
4. Denne artikel berører ikke bestemmelserne i Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager¹⁵.

15 Konsolideret udgave i EFT C 27 af 26.1.1998, s. 3.

Artikel 8

Gennemførelse af direktivet

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den*. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage love og bestemmelser, der er gunstigere for kreditor end de love og bestemmelser, der er påkrævede for at efterkomme dette direktiv.
3. Ved gennemførelsen af dette direktiv kan medlemsstaterne udelukke:
 - a) gæld, der er genstand for insolvensbehandling, der er indledt mod en skyldner,
 - b) aftaler, der er indgået inden den*, og
 - c) morarentefordringer på under 5 EUR.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.
5. Tre år efter den* foretager Kommissionen en undersøgelse af bl.a. den lovbestemte rentesats, aftalemæssige betalingsfrister og forsinkede betalinger for at vurdere, hvordan den virker ind på handelstransaktioner, og hvordan lovgivningen fungerer i praksis. Resultaterne af denne og andre undersøgelser meddeles Europa-Parlamentet og Rådet, om fornødent ledsaget af passende forslag til en forbedring af dette direktiv.

Artikel 9

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

* 24 måneder efter direktivets ikrafttræden.
* 24 måneder efter direktivets ikrafttræden.
* 24 måneder efter direktivets ikrafttræden.

Artikel 10

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i ...

På Europa-Parlamentets vegne
Formanden

På Rådets vegne
Formanden

BILAG

Fortegnelse over klausuler, som medlemsstaterne skal anerkende, jf. artikel 4

ES:	'El vendedor conservará la propiedad de los bienes hasta el pago final.'
DA:	'Varen forbliver sælgerens ejendom, indtil den er fuldstændig betalt.'
DE:	'Die Ware bleibt bis zur vollständigen Bezahlung im Eigentum des Verkäufers.'
EL:	'Ο πωλητής παρακρατεί την κυριότητα των αγαθών μέχρι την πλήρη εξόφληση του τιμήματος.'
EN:	'The goods remain the property of the seller until fully paid.'
FR:	'Les marchandises restent la propriété du vendeur jusqu'au paiement complet.'
IT:	'Le merci restano di proprietà del venditore fino al pieno pagamento.'
NL:	'De waren blijven tot de volledige betaling eigendom van de verkoper.'
PT:	'O vendedor conservará a propriedade dos bens até ao momento do pagamento final.'
FI:	'Tavara on myyjän omaisuutta, kunnes kauppahinta on kokonaisuudessaan maksettu.'
SV:	'Varorna förblir säljarens egendom tills de betalats helt och hållet.'